

สรุปผลของการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาทัศนคติของผู้ป่วยต่อพยาบาลก่อนและหลังเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล และการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของผู้ป่วยภายหลังเข้ารับการรักษาเมื่อแยกตามเพศ และภูมิภาค

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ป่วยในตึกรับไว้ในโรงพยาบาลรามาริบัติ จำนวน 96 คน เป็นผู้ป่วยชายที่มีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานคร 24 คน ต่างจังหวัด 24 คน และผู้ป่วยหญิงที่มีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานคร 24 คน ต่างจังหวัด 24 คน

เครื่องมือที่ใช้

เครื่องมือที่ใช้ คือ มาตรฐานประเมินทัศนคติของผู้ป่วยต่อพยาบาล ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองตามแบบวัดทัศนคติของลิเกอर्ट (Likert)

การเก็บและรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยในกลุ่มตัวอย่างประเมินทัศนคติต่อพยาบาล ก่อนและหลังเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล โดยมีหลักเกณฑ์ว่าผู้ป่วยจะต้องอยู่ในโรงพยาบาลอย่างน้อย 1 สัปดาห์

การวิเคราะห์ทอมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ทอมูลดังนี้

1. คำนวณหาน้ำหนักเฉลี่ยของการประเมินทัศนคติของผู้ป่วยต่อพยาบาล จากมาตราประเมินค่าทัศนคติก่อนและหลังเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล เป็นรายข้อ
2. คำนวณหาค่ามัธยัม เลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ
  - 2.1 คะแนนทัศนคติของผู้ป่วยต่อพยาบาล ที่ได้จากการประเมินทัศนคติของผู้ป่วยก่อนและหลังเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล แยกตามเพศ และภูมิลำเนา
  - 2.2 คะแนนทัศนคติของผู้ป่วยต่อพยาบาล ที่ได้จากการประเมินทัศนคติของผู้ป่วยก่อนและหลังเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล แยกตามเพศ
  - 2.3 คะแนนทัศนคติของผู้ป่วยต่อพยาบาล ที่ได้จากการประเมินทัศนคติของผู้ป่วยก่อนและหลังเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล แยกตามภูมิลำเนา
3. วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 3 ตัวแปร (Three-Way Analysis of Variance) โดยใช้ Three-Factor Experiment with Repeated Measures (Case II) เพื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนทัศนคติของผู้ป่วยต่อพยาบาล โดยมีเพศและภูมิลำเนา และสถานการณ์ประเมินทัศนคติ เป็นตัวแปรอิสระ และคะแนนทัศนคติที่ได้จากการประเมินก่อนและหลังเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเป็นตัวแปรตาม
4. วิเคราะห์ความแปรปรวนผลย่อย (Test on Simple Effects) ของคะแนนทัศนคติของผู้ป่วยต่อพยาบาล ในกรณีที่ปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างเพศ กับ สถานการณ์ประเมินทัศนคติ และปฏิสัมพันธ์ระหว่างภูมิลำเนาของผู้ป่วยกับสถานการณ์ประเมินทัศนคติมีผลรวมกันอย่างน้อยมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิจัย

ผลของการวิจัยปรากฏ ดังนี้

1. ทักษะการวินิจฉัยของผู้ป่วยต่อพยาบาล ทั้งก่อนและหลังรับการรักษาในโรงพยาบาล เป็นไปในทางที่ดี ทั้งนี้โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของน้ำหนักที่ผู้ป่วยประเมินทักษะการวินิจฉัยต่อพยาบาล
2. ก่อนเข้ารับการรักษา ทักษะการวินิจฉัยของผู้ป่วยชายและหญิงต่อพยาบาล ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่หลังเข้ารับการรักษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01$ และเมื่อพิจารณาจากมัธยฐานเลขคณิต พบว่า มัธยฐานเลขคณิตของคะแนนทักษะการวินิจฉัยของผู้ป่วยชายต่อพยาบาลสูงกว่าผู้ป่วยหญิง
3. ภายหลังจากเข้ารับการรักษาแล้ว ทักษะการวินิจฉัยของผู้ป่วยชายต่อพยาบาลเปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ และเมื่อพิจารณาจากมัธยฐานเลขคณิตพบว่า เปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นกว่าเดิม
4. ภายหลังจากเข้ารับการรักษาแล้ว ทักษะการวินิจฉัยของผู้ป่วยหญิงต่อพยาบาลเปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01$ และเมื่อพิจารณาจากมัธยฐานเลขคณิตพบว่า เปลี่ยนไปในทางที่ดีลงกว่าเดิม
5. ก่อนเข้ารับการรักษา ทักษะการวินิจฉัยของผู้ป่วยต่อพยาบาลสำหรับผู้ป่วยที่มีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัด ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่หลังเข้ารับการรักษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01$ และเมื่อพิจารณาจากมัธยฐานเลขคณิตพบว่า มัธยฐานเลขคณิตของคะแนนทักษะการวินิจฉัยของผู้ป่วยต่อพยาบาลสำหรับผู้ป่วยที่มีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานคร สูงกว่าผู้ป่วยที่มีภูมิลำเนาต่างจังหวัด
6. ภายหลังจากเข้ารับการรักษาแล้ว ทักษะการวินิจฉัยของผู้ป่วยต่อพยาบาลสำหรับผู้ป่วยที่มีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานคร เปลี่ยนไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ และเมื่อพิจารณาจากมัธยฐานเลขคณิตพบว่า เปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นกว่าเดิม

7. ภายหลังจากเข้ารับการรักษาแล้ว ทักษะชีวิตของผู้ป่วยต่อพยาบาล สำหรับผู้ป่วยที่มีภูมิลำเนาต่างจังหวัด เปลี่ยนไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาจากมัธยัมเลขคลิฟพบว่า เปลี่ยนไปในทางที่เลวลงกว่าเดิม

ขอบทรวงในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้พบว่า การเก็บข้อมูลล่าช้ามาก เพราะผู้ป่วยบางคนไม่ให้ความร่วมมือในการประเมินทักษะชีวิตต่อพยาบาล และบางคนอยู่ในสภาพที่ไม่สามารถจะประเมินทักษะชีวิตได้

ข้อเสนอแนะ

1. เพื่อให้การศึกษาทักษะชีวิตของผู้ป่วยต่อพยาบาลได้ผลดีที่สุด ควรปรับปรุงมาตรฐานประเมินค่าทักษะชีวิตให้ดียิ่งขึ้น
2. ควรได้ทำการศึกษาเป็นโครงการระยะยาว และเก็บข้อมูลโดยการสอบถามสัมภาษณ์ และสังเกตด้วย
3. ควรทำการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างในโรงพยาบาลอื่น ๆ ด้วย เพื่อจะได้นำผลมาเปรียบเทียบกัน
4. ควรได้ศึกษาทักษะชีวิตของผู้ป่วยต่อเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ของโรงพยาบาลด้วย เพื่อนำผลที่ได้มาปรับปรุงการพยาบาลให้ดียิ่งขึ้น
5. ควรได้ศึกษาทักษะชีวิตของผู้ป่วยต่อพยาบาล โดยคำนึงถึงตัวแปรอื่น ๆ เช่น ระดับการศึกษา อายุ ชนิดของโรค และระยะเวลาในการอยู่ในโรงพยาบาลด้วย